

Önüne Çektiğimiz Engellerle/Setlerle Aşkın Gönüllerde Heba Olduğu Bir Dünyanın Kıyısında

— kul mehmet · 03 Temmuz 2025

Önüne Çektiğimiz Engellerle/Setlerle Aşkın Gönüllerde Heba Olduğu Bir Dünyanın Kıyısında

Kelimelerin aşkın önüne çektiğimiz engellerle/setlerle, aşkın(tabi buna aşk denilirse zaten denilmez günümüzde) gönüllerde heba olduğu bir dünyanın kıyısında, bazen benliğimizin hâlâ sokakta gezindiğini hissederiz. Hakk'a varan her söz, ait olduğu menzile doğru eğilirken; biz hâlâ bir durakta, gelmeyecek gibi duran bir iç menzili bekleriz. Beklemek, bazen dua etmekten daha yüksek sesli bir niyettir. Söylenmemiştir ama duyulur. Susulmuştur ama taşar.

Ben bir durakta durdum. Ne gelen var, ne giden. Ama elim cebimde, kalbim dışımda... Sanki geçip giden her araçta bir parçam gitmiş de dönmemiş gibi. Ve tam o esnada içime bir cümle düştü: "Acaba kelimeler Hakk'a ulaşmışken, ben neyi bekliyorum hâlâ bu sokakta?"

Kendini unutmuş bir yürüyüşteyim. Serserilik değil bu—bir yönüzlük de değil. Bu, hâlâ içindeki niyazı tanımaya çalışan bir varlık arayışı. Belki de "beklenen" artık gelmeyecek olan değil; çoktan gelip içimize yerleşmiş o sessiz razılıktır.

Çünkü insan her zaman dua ederek Hakk'a gitmez. Bazen bir bankta oturarak... Bazen hiçbir şey düşünmeden göğe bakarak... Bazen yalnızca susarak varır Rabbine. O yüzden bazı serseri yürüyüşler, secdeden daha çok şey taşır içinde.

Ve anladım ki;

Aşkın önüne çektiğimiz engellerle gönüllerde heba olduğu bir dünyanın kıyısında, bazen benliğimizin hâlâ sokakta gezinemediğini hissederiz kimi gönüller de sokakta yürürken sessizce dua olurken biz buna da engel olmak için çabalarız sanki baksanıza dünyamıza mazlumların zulmüne? Hani nerede? Nereye

kayboldu insanlık diye ıstırap çekerken, yaşamak çok ama çok zor!
Bazen bir kelime bile ağır gelir dile.
Çünkü içindeki duygu, harfleri taşır.
Susarsın... Ama içte o yazı çoktan yazılmıştır.
Sadece zamanı beklersin.
Bugün ben de sustum ama yandım kavruldum ama yazdım.
Ama sustuğum için değil
sustuğum kadar yazabildiğim için...
Çünkü kelime susunca hâl konuşmaya başlıyor.
Sokakta yürüyen bedeninin içinde,
içeride hala taşıyanıyla secdeye varmak isteyen kul ile bir kelâm var.
Her adımdan daha fazla kıymetli
bir cümle yükseliyor içimde:
"Rabbim der ki sanki ey kulum ben hâl ile çağırdım,bende Rabbime tevazu ile secdede, ben yazıyla
geldim ya Rab."
Ve şimdi anlıyorum:
Yazmak sadece dışa dökmek değil,
içteki yalın halin,
kendini bulduğu tek suretmiş.
Bugün yazdıklarım,
belki görünmeyen bir âmindir...
Belki kalbimin köşesinden sızan bir yakarış...
Ama en çok da susan bir varlığın
kendini Rabbimin sahilinde, tutunduğu dalın ucuna yazılmış satırlarıymış, vesselam.
Mehmet Aluç